

Handelingen 15 en de Raad van Jeruzalem: Concludeerde zij dat de Torah niet voor de heidenen was?

door Tim Hegg

Dit artikel oorspronkelijk verscheen op TorahResource.com en is met een enkele aanpassing vertaald weergegeven.

Inhoud:

- [De kern van de zaak tijdens de Raad van Jeruzalem](#)
- [Is de Thora een last die niemand kan dragen?](#)
- ["Juk" en "Burden" in de woorden van Jeshua](#)
- [De vier geboden](#)
 - o [Zijn de vier geboden echt de Noachidische wetten?](#)
 - o [De vier eisen als hekken tegen afgoderij](#)
 - o [De vier verboden als aspecten van de heidense tempel](#)
- [onthouden van vlees aangeboden aan afgoden](#)
- [onthouden van bloed](#)
- [onthouden van dingen gewurgd](#)
- [onthouden van hoererij](#)
- [Samenvatting](#)
- [Verwijzingen](#)

"Zelfs de apostelen geven toe dat de Torah was een last die niemand kon!"

Een dergelijke verklaring kenmerkt het gemeenschappelijke gevoel over de Torah — wat men heeft, op basis van een eveneens gemeenschappelijke interpretatie van handelingen 15 en de Raad van Jeruzalem.

Maar laten we eens kijken naar handelingen 15 en het besluit van de bijeengeroepen apostolische Raad in Jeruzalem. Wat was de eigenlijke kwestie? Welke "Noodzaak" had de raad in eerste instantie bijeengebracht? En hoe moet de beslissing van de apostelen worden geïnterpreteerd? Wat verteld dit ons over de plaats van de Thora onder de vroege volgelingen van Jeshua?

De kern van de zaak tijdens de Raad van Jeruzalem

De openings verzen van handelingen 15 geven ons een duidelijk beeld van het kernvraagstuk waaromheen de Jeruzalem Raad bijeengeroepen:

Handelingen 15:1-2 En enigen die uit Judea gekomen waren, leerden de broeders: Als u niet besneden wordt volgens het gebruik van Mozes, kunt u niet zalig worden. Toen er dan van de kant van Shaulus en Barnabas een niet geringe tegenstand en woordenstrijd tegen hen ontstond,

bepaalden zij dat Shaulus en Barnabas en enkele anderen uit hen in verband met dit geschilpunt naar de apostelen en ouderlingen in Jeruzalem zouden gaan. ^[1]

Het "probleem" was op welke manier iemand die geen Jood was (een Goy) kon worden gered. Met andere woorden, hoe kon iemand vanuit de volkeren deel krijgen aan het verbond met Israël en delen in de zegeningen van het verbond? Het heersende geloof in Israël in de dagen van Shaul was dat alleen Joden een plek kregen in de komende wereld, vanwege het feit dat God het verbond met de beloften en zegeningen alleen met Israël had gemaakt en geen ander volk (Goyim).

Geheel Israël heeft een plaats in de toekomstige wereld. Talmud) ^[2]

De algemene gedachte onder de rabbijnen was dat een Goy (iemand uit de volkeren) uitsluitend een plaats in "de komende wereld" kon krijgen door Jood te worden. De Rabbijnen leerden dat dit "Jood worden" mogelijk was door een "Proseliet" te worden, een ritueel wat was gebaseerd op menselijke regels zonder enige ondersteuning vanuit de geschreven Thorah. In feite kunnen we uit de toegevoegde zinsnede "volgens de gewoonte van Mozes" ook opmaken dat het dispuut tussen Shaul en Barnabas nog niet voorbij was. Het dispuut wat handelde wat de Thorah nu werkelijk voorschreef aan de gelovigen uit de Goyim en of je de mondelinge Thorah ook bindend aan hen kunt opleggen.

Dus, wanneer mannen uit Judea leerden dat "tenzij u besneden wordt (het ondergaan van het ritueel voor een proseliet) naar de gewoonte van Mozes, kunt u niet worden gered," ze waren gewend de standaard theologie van toen ter tijd toe te passen.

Dit is wat de Raad in behandeling nam — heeft geheel Israël een plaats in de toekomstige wereld, en moeten de Goyim zich onderwerpen aan het door de mens ingestelde ritueel van de proseliet zodat overeenkomstig de heersende theologie ze ook hun eeuwige leven konden veiligstellen, dat wil zeggen worden gered?

Nergens is in God's woord wordt er een ceremonie geschetst die iemand uit de volkeren tot een proseliet maakt. In feite, de Thora is heel concreet dat de ingezetenen niet-Jood moest worden ontvangen als een niet-joodse persoon die had zichzelf aan Israël en aan haar God verbonden had. Als God van de gelovige vreemdeling verwacht had dat deze Jood zou worden door een of ander ritueel van bekering, dan zou er geen reden voor een vers als er staat in [Nummeri 15:14-16](#).

Nummeri 15:14-16 En wanneer er een vreemdeling bij u verblijft of in uw midden is, al uw generaties door, moet hij een vuuroffer, een aangename geur voor de HEERE, offeren. Net zoals u doet, zo moet ook hij doen. U, gemeente, voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft, geldt één verordening, een eeuwige verordening, al uw generaties door: net zoals u, zo moet ook de vreemdeling voor het aangezicht van de HEERE zijn. **Eén wet en één bepaling geldt voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.** ^[4]

Het feit dat God niet een methode om proseliet te worden voorschrijft in de heilige tekst van de Bijbel toont ons dat de door de rabbijnse aangehaalde kwestie geheel van menselijke oorsprong was.

De Thora geeft het gebod dat mannen besneden moeten worden als een teken van het verbond tussen God en Abraham's nakomelingen. Maar hier is het waar de wateren worden vertroebeld. Besnijdenis is het centrale element in de rabbijnse ceremonie voor de proselieten geworden, en de Goyim werden niet besneden om te voldoen aan de eisen van de Thora, maar om te voldoen aan de completering van het rabbijnse ritueel voor proselieten. Als de Goyim werd onderwezen dat zij alleen tot het verbond konden toetreden door "Joods" te worden, door middel van het door de mens veroorzaakte ritueel, dan waren zij eveneens geneigd te geloven dat hun status als Jood de grond van hun zaligheid is, in plaats van geloof in God en zijn Messias.

Het probleem was een van de status. Welke status gekwalificeerd een persoon te worden verzekerd van een plek in de toekomstige wereld — etnische status of geloof? Wat was van essentieel belang voor de zaligheid? de status van de "Het Joods zijn" of de status van "het in De Messias zijn"?

Is de Thora een last die niemand kan dragen?

De overheersende interpretaties van handelingen 15, stellen echter niet de belangrijkste kwestie van hoe de heidenen in het lichaam van de Messias zou worden ontvangen centraal, maar of de Thora al dan niet relevantie heeft voor het leven van gelovige (uit de volkeren). Dergelijke nadruk gaat niet alleen voorbij aan de openingswoorden van dit hoofdstuk, maar showt ook de latente anti-Thorah theologie vanaf de vroege kerk tot nu toe. Wat door Lucas aan ons is gegeven als een historische beschrijving van de manier waarop de apostelen omgingen met de Rabbijnse theologie in die tijd, is omgetoverd tot één van de primaire teksten om de Thorah in discredit te brengen.

Niet alleen vertellen de openingswoorden van het hoofdstuk ons wat het echte probleem was, maar ook het taalgebruik van de apostelen zelf, geeft een indicatie dat ze te maken hadden met de dominante theologie van hun tijd. Met name de wijze waarop de door de mens ingestelde bepalingen van de mondelinge Thora verweven werden met de interpretatie en toepassing van de geschreven Thora zodat in veel gevallen deze twee niet meer te onderscheiden waren.

Het taalgebruik van Petrus in de eerste van de toespraken die zijn opgenomen in dit hoofdstuk, bevat een belangrijke sleutel tot het stellen van deze conclusie. Hij herinnerd zijn publiek eraan dat hij als apostel eerst gezonden werd tot de heidenen en dat hij het bewijs van de Ruach (Gods Geest) op hen had gezien, terwijl ze nog steeds heidenen waren gebleven, Hij zegt het als volgt:

7 En toen daarover een heftige woordenstrijd ontstond, stond Petrus op en zei tegen hen: Mannenbroeders, u weet dat God lang geleden onder ons mij uitgekozen heeft, zodat de heidenen uit mijn mond het woord van het Evangelie zouden horen, en zouden geloven. En God, de Kenner van de harten, heeft getuigenis aan hen gegeven door hun de Heilige Geest te geven, evenals aan ons; en Hij heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, en heeft hun hart door het geloof gereinigd. **Welnu dan, waarom verzoekt u God door een juk op de hals van de discipelen te leggen dat onze vaders en ook wij niet hebben kunnen dragen?** Maar wij geloven door de genade van de Heere Jezus Christus op dezelfde wijze zalig te worden als ook zij.⁵¹

Peter maakt hier verscheidene zeer belangrijke opmerkingen. Deze vormen de sleutel voor het begrijpen van zijn woorden. Noteer eerst dat hij op gespannen voet zet de "juk dat onze vaders noch wij erin geslaagd te dragen" met de zaligheid door het geloof.

De heidenen zijn gered en begenadigd in Gods aanwezigheid (blijkt uit de Ruach) vanwege hun geloof, niet omdat hun status veranderd van Goy naar Jood. Het "juk" dat de farizeese leeraren op hen wilde leggen was, in Petrus ogen, in tegenstelling met de zaligheid gebaseerd op Gods genade.

Maar hier vinden we ook de kern voor een juiste interpretatie van de passage. Zou Petrus hier hebben gerefereerd naar de schriftelijke Thorah als "een juk" dat "onze vaders noch wij konden dragen?"

Het gebruikelijke antwoord van veel christelijke uitleggers is een volmondig "ja!" Uitgaande van het standpunt dat de Joden van zijn tijd geloofden dat hun zaligheid werd verdiend door gehoorzaamheid aan de Torah, wordt Peter's verklaring geïnterpreteerd als een welluidende verklaring tegen de zaligheid door werken.

Maar de Raad was niet aan het debatteren of zaligheid al of niet werd verdient door werken. **Niemand, met inbegrip van de "mannen van Judea", die aandrongen dat de Goyim proselieten moesten worden, geloofde dat iemand een plaats zou krijgen in de komende wereld, door het volledige houden van de Thora.** Zoals ik al opgemerkt heb, was de heersende opvatting dat een plaats in de toekomstige wereld het gracieuze geschenk van God aan elke Israëliet.

Bovendien, als Petrus de geschreven Thora omschrijft door deze een "juk die onze vaders noch wij erin geslaagd te dragen" te noemen, zet hij de Schriften en het ware evangelie als tegenovergesteld. Maar we weten dat Petrus dit niet heeft. Zijn prediking van het evangelie die hij bracht op die historische Sjavoet (Wekenfeest) (Handelingen 2) is het zuivere Evangelie. In deze boodschap, nadat hij bewezen heeft dat Jeshua de beloofde Messias is, eindigt Petrus met

"Bekeert u en laat een ieder van jullie zich dopen in de naam van de Yeshua HaMashiach tot de vergeving van uw zonden; en u zult ontvangen de gave van de Ruach HaKodesh. "Want de belofte is voor u en voor uw kinderen, en voor iedereen die ver weg, zo veel zoals zijn Adonai Eloheinu zichzelf roept." [\[6\]](#)

Maar let goed op dat de volledige boodschap van Petrus is gebaseerd op de Tanach. Hij toont van de Schrift (Psalmen) dat de Messias zou lijden en opstaan vanuit de doden, en dat het was door dit werk van Messias dat de belofte van de zaligheid aan Israël, alsook aan de volkeren (gegeven in de Abrahamitische verbond gevonden in Genesis) zou worden gerealiseerd. Verre van het opzetten van de Thora tegenover de boodschap van de verlossing door het geloof, baseert Petrus zijn evangelie juist op de Thora.

Petrus is niet alleen in de bevestiging dat de Thorah zaligheid door het geloof leert. Shaul leert ons dat wanneer wij de Thora lezen in het verhelderend licht van de Ruach, Jeshua onvermijdelijk gezien zal worden [\[7\]](#). En volgens [Galaten 3:8](#) stelt hij de Abrahamitische belofte gelijk met het evangelie. [\[8\]](#) Bovendien de apostolische boodschap van het evangelie is overal geworteld in de Tanach, want de Tanach waren de enige Goddelijk geïnspireerde Schriften die zij hadden waarin deze boodschap van verlossing werd gegeven. [\[9\]](#)

Dus Petrus kan niet naar de schriftelijke Thora verwijzen met de omschrijving "een juk dat onze vaders noch wij heb kunnen dragen," hij verwees naar wat?

Jacobus maakt in vers 28 ook gebruik van soortgelijke taal:

Want het heeft de Ruach HaQodesh en ons goedgegacht u verder geen last op te leggen dan deze noodzakelijke dingen:... [\[10\]](#)

Zou Jacobus de Thorah hebben gekenmerkt als een last? In zijn brief, die geschreven is vóórdat de Raad van Jeruzalem plaats vond, verwijst Jacobus naar de Thora als "de perfecte Thorah," [\[11\]](#) "de Thorah van vrijheid," [\[12\]](#) en de "Koninklijke Thorah." [\[13\]](#) Verre van een "last", Jacobus zelf vertelt ons dat hij de Thorah beschouwde als een extreme zegen. Blijkbaar hadden zowel Jacobus als Petrus iets anders dan Gods Thorah in gedachten toen er gesproken werd van een ondragelijk "juk" en een "last."

"Juk" en "last" in de woorden van Jeshua

Ongetwijfeld is de leer van Jeshua onderdeel gebleven van de dialoog onder de apostelen. Als *talmidim* van een prominente leraar, hebben de studenten van Jeshua zijn leringen zeker mondeling doorgegeven voordat ze werden opgeschreven. Het lijkt zeker dat de orale traditie van zijn leer vormde de basis voor wat later de synoptische evangeliën zouden worden.

Jeshua verwijst naar de door de mens ingestelde wetten van de toenmalige theologen via de metafoor van een "last":

Want zij binden lasten, die zwaar zijn en kwalijk om te dragen, en leggen ze op de schouderen der mensen; maar zij willen die met hun vinger niet verroeren. [Mattheüs 23:4](#)

Bovendien kenmerkt hij zijn eigen leer met de bekende term "juk":

"Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, (makkelijk bruikbaar) en Mijn last is licht." [Mattheüs 11:29-30](#)

Het gebruik van de term "juk" in de rabbijnse literatuur is goed gedocumenteerd.

De Midrashim spreken van het "juk van Thorah"^[14], alsmede het "juk van God"^[15] en "juk van het Koninkrijk der hemelen"^[16] terwijl *Sifra* en de Misjna omvatten "juk van de geboden." ^[17] voor de wijzen, was de metafoor van het "juk" een vrijwillige onderwerping aan de Thorah en dus uiteindelijk aan de regels van God.

Maar in de loop der tijd werden de menselijke regels zo verweven met de schriftelijke Thora dat deze twee, voor het beoordelen van allerlei praktische doeleinden, beschouwd werden als één. Het gevolg was dat het verwaarlozen en/of negeren van de menselijke regels gelijkstond met het verwaarlozen en/of negeren van de Thorah. Een van de "Spreuken der Vaderen" (Pirkei Avot) waarschuwt dat als interpretaties en uitleggings van de Thora die tegengesteld zijn aan de ontvangen Halacha (de menselijke regels) toch als zodanig worden geaccepteerd, dit kan resulteren in het ongeschikt zijn van een persoon voor de toekomstige wereld. ^[18]

De implicatie is duidelijk: het niet navolgen of weggoien van de tradities stond gelijk aan het afwerpen van "het juk van de geboden" en markeerde de persoon als een ketter.

Wat de rabbijnen betreft was iemand niet gehouden de geboden te volgen volgens de geschreven Thorah, maar gold het heersende bewind – dus de door hun geschreven wetten en tradities als maatstaf veelal genoemd de Halacha. Het "Juk van de geboden" was daarmee ondergeschikt geworden aan "Het juk van de interpretaties van de rabbijnen, van de geboden" hetgeen resulteerde in de door Jeshua en Shaul vaak bekritiseerde "Last"

Een ander voorbeeld van het "juk" komt voor in de talmoedische interpretatie en beschrijving van zonden die beleden zijn en verzoend op Yom Kippur:

Voor alle overtredingen van de Thora, of hij berouw of niet, brengt de Grote Verzoendag verzoening, behalve in het geval van iemand die het juk afwerpt, verdraait de leringen van de Thora en verwerpt het verbond in het vlees. ^[20]

In dit geval, "het afgooien van het juk" verwijst waarschijnlijk naar een ontkenning van Gods bestaan, maar houdt ook verband met het verdraaien van de leer van de Thora en het niet besneden worden.

Merk op hoe deze drie zijn samengebracht in deze Talmoedische passage: afgooien van het juk, Het onderwijzen van de Thorah niet conform de heersende interpretatie, en niet worden besneden.

Het is niet moeilijk voor te stellen dat de tegenstanders van Shaul zijn onderwijs omschreven als tegengesteld aan alle regels, door NIET te eisen dat de Goyim Jood moesten worden, leek het erop dat hij beiden, namelijk de uitspraken van de wijzen en het Thora-gebod van besnijdenis totaal negeerde.

In feite, in handelingen 21 lezen we er waren geloven Joden die boos op Shaul waren omdat er een gerucht circuleerde dat hij de mensen leerde zich niet aan de wet van Mozes en de tradities te houden. Ze waren er zo zeker van dat hij Gods weg had verlaten, dat er een menigte was die hem wilde lynchen.

Shaul was niet bereid om te eisen dat de Goyim zich onderwierpen aan de vele door de mens verzonnen rabbijnse wetten om zodoende te worden geaccepteerd in de Gemeenschap van overwegend Joodse gelovigen. En zijn besluit om te onderwijzen in deze richting werd beschouwd door sommigen beschouwd als de dood waardig. Het "juk" van traditie was al zo lang over de hals van Israël geworpen geweest dat het voor velen onmogelijk was geworden om te kunnen zien hoe bevrijdend het eigenlijke geloof in hun God werkelijk was.

Jeshua maakte een belangrijk punt toen hij zijn discipelen vroeg zijn juk op zich te nemen, niet het juk van zijn tijdgenoten. In tegenstelling tot het juk dat door de rabbijnen op iemands schouders werd gelegd zonder enige intentie om het dragen te verlichten, identificeert Jeshua zijn juk als "gemakkelijke" (χρηστὸς), *chrestos*, dit is, "vriendelijk" en zijn lasten als "licht" (ελαφρόν, *elaphros*), dat wil zeggen, "geen last."

Zijn juk was zo "vriendelijk" omdat bij Hem "ontferming" en "liefde" van gelijke betekenis waren met "gerechtigheid" en "rechtvaardigheid."

Zijn last was "licht" omdat hij het onderwijs van God, de Thora, van alle door de mens veroorzaakte extras, had ontdaan en daarom kon doordringen tot het hart met *chesed v'emet*, "goedertierenheid en waarheid."

Ingespannen (onder dat juk) samen met hem maakte de Torah zo zoet als honing en gaf het vreugde in iemands hart. Het was onder dit zachte juk dat Jeshua zelfs het kleinste onderdeel van de Thora en profeten heeft vervuld (vol gemaakt) in het leven van zijn volgelingen. ^[21]

Dit juk van de Thora zoals Jeshua het leerde kan niet het "juk" van "last" wat genoemd werd door Petrus en Jacobus. Het juk dat zij beschrijven is ondraaglijk, en zelfs de vier minimale aspecten van het (de vier dingen die door de Goyim gehouden moesten worden) zijn een last.

Het juk, waarvan ze niet bereid zijn het onder hun verantwoording op de rug van gelovigen uit de Goyim te plaatsen, is veeleer het juk met door de mens bedachte regels en wetten. Inderdaad, een laag over laag aan rabbijnse toevoegingen aan de Thora had de hele zaak tot een last gemaakt, en had zelfs het eigenlijke doel van de Thora vertroebeld.

Het was deze last die de apostelen niet bereid waren te plaatsen op de schouders van de heidenen, een last waar van elke proseliet wordt verwacht dat hij die draagt.

De vier eisen

Er was geen omweg mogelijk om de gelovigen uit de Goyim te ontheffen van de door de mens bedachte regels en tradities. De apostelen verordende dat er een aantal essentiële tradities moest worden onderhouden door de heidense gelovigen om hen een volwaardig lidmaatschap binnen de Gemeenschap van de synagoge te kunnen garanderen.

" Want het heeft de Heilige Geest en ons goedgeacht u verder geen last op te leggen dan deze noodzakelijke dingen: dat u zich onthoudt van afgodenoffers, van bloed, van het verstikte en van hoerij. Als u zich ver van deze dingen houdt, zult u juist handelen. Vaarwel.." ([Handelingen 15:28-29](#))

Waarom deze vier? Zit er tussen deze vier soms een gemeenschappelijke overeenkomst?

Waren de vier eisen echt de Noachidische wetten? [\[22\]](#)

Het is niet ongewoon voor geleerden om te verwijzen naar de Noachidische wetten bij de bespreking van het edict opgesteld door de Raad van Jeruzalem in Handelingen 15. [\[23\]](#) diverse auteurs hebben aangegeven dat het hun overtuiging is dat de vier dingen nodig van de Goyim een "short list" was van de Noachidische wetten.

De Noachidische wetten werden door de wijzen van toen beschouwd als de fundamentele geboden die gegeven waren aan de generatie van vóór de zondvloed en geïllustreerd in het leven van Noach. De rabbijnen hebben dit als zodanig aanvaard als de geboden die noodzakelijk zijn voor een Goy om te volgen om te worden beschouwd als rechtvaardig en zodoende een plaats verkrijgt in de toekomstige wereld. Volgens de rabbijnen, werd de Thora gegeven aan Israël en de Noachidische wetten naar de heidenen.

De Babylonische Talmoed heeft een lijst van zeven Noachidische wetten: [\[24\]](#)

1) verbod van afgoderij, 2) verbod op godslastering, 3) verbod van bloedvergieten, 4) verbod van seksuele zonden, 5) verbod van diefstal, 6) verbod van het eten van vlees van een levend dier, en 7) de eis om een rechtssysteem te installeren. Wanneer je deze zeven regels wilt terugvinden in en zou willen destilleren uit Genesis 1-11 is een lezen tussen de regels door vereist. Geen enkel van deze wet is rechtstreeks (direct herleidbaar) terug te vinden in dit Bijbelgedeelte

Opgemerkt moet worden dat niets zelfs op afstand iets vergelijkbaars met een dergelijke formulering is gevonden in de eerder samengestelde Mishna. Nergens vermeldt de Mishna een lijst van wetten die, indien opgevolgd, maken dat een Goy, rechtvaardig wordt en daarom geschikt voor de toekomstige wereld.

Wat meer is, het is eerst in het tijdperk van de Babylonische Talmoed (400-600 CE) dat deze wetten werden gecategoriseerd onder de naam van Noachidisch en als vereiste voor rechtvaardig heidenen werden voorgeschreven. In de Mishna is in de toekomstige wereld alleen een plaats voor Israël gereserveerd, wat betekent dat de enige hoop voor de heidenen was om proseliet te worden. [\[25\]](#)

Er is vaak een beroep gedaan op het apocriefe boek Jubilees als een indicatie van een vroege datum voor de Noachidische wetten. [\[26\]](#) maar een lezing vanuit de bredere context laat overtuigend zien dat ook de in deze tekst gegeven wetten zijn voor Israël, niet voor Noach of de naties.

Inderdaad, voor de auteur van het apocriefe boek Jubilees zijn de wetten gegeven aan Noah fundamenteel voor al de jaarlijkse Mo'edim (Feesten).

Bovendien lijkt het duidelijk dat de Noachidische wetten werden geformuleerd op een moment dat de synagoge een nogal anti-Goyim houding had ingenomen. Het tij was veranderd. In plaats van te proberen om de heidenen in het geloof van Israël zoals de Farizeeën blijkbaar deden in Jeshua's tijd, [\[27\]](#) werden de Noachidische wetten geformuleerd op een moment toen andere volken eerder werden beschouwd als een bedreiging dan een zendingsveld.

De formulering van de Noachidische wetten was dus een tweede manier die gemaakt werd voor de Goyim — een manier die hen een plaats gaf in de komende wereld, zonder de talloze problemen vanuit de Goyim in de Thorah gemeenschap te brengen.

Dit in zichzelf zorgt er alleen al voor dat de Noachidische wet uitleg van handelingen 15 onhoudbaar is geworden. Het is precies het tegenovergestelde van de conclusie van de Raad.

Besluit van de Raad van Jeruzalem was dat de gelovige niet-Joden moesten worden ontvangen als leden van het verbond *op precies dezelfde manier als Joden werden ontvangen — door hun geloof*. Zelfs Joden werden niet ontvangen op basis van hun etnische status noch hun uiterlijke naleving van *halakah*. Voor de apostelen was geloof het probleem.

Maar wij geloven dat we gered zijn door de genade van de heer Yeshua, op dezelfde manier zoals ze ook zijn. [\[28\]](#)

Om de andere volken hebben gegeven zou een verschillende reeks wetten waaraan zij zou worden ontvangen in de fellowship van de Messiaanse Gemeenschap de eigenlijke boodschap van het apostolisch evangelie hebben ondermijnd. En wat we weten van Shaul's evangelie uit zijn brieven, het is zeker dat hij nooit zou hebben ingestemd een bericht dat unidirectioneel voor de Jood en een andere manier voor de Gentile voorgeschreven.

Ten slotte had de Raad eigenlijk voorgeschreven de Noachidische wetten voor de heidense gelovigen die zij hadden ongehoorzaam aan Torah. Voor de Thora zelf duidelijk stelt dat er één Torah voor Israël en de Gentile die met haar woont. Dus werkt het idee dat de vier bepalingen gegeven aan de niet-Joden in Handelingen 15 eigenlijk een vroege formulering van de Noachidische wetten zijn gewoon niet. Het wordt ervan uitgegaan dat een theologie geformuleerd sommige twee of driehonderd jaar later was de norm in de 1e eeuw en het toeschrijft aan de apostelen een theologische besluit dat is in strijd met de Torah en lijnrecht tegenover hun duidelijke verklaring van de zaligheid door het geloof. We moeten proberen een betere uitleg voor de vier eisen aan de heidense gelovigen.

De vier eisen als hekken tegen afgoderij

Eén ding is duidelijk: de vier eisen aan de heidense gelovigen werden bekeken door de apostelen als essentieel. Maar gegroepeerd als ze zijn ze bestaan uit een specifiek bericht naar de heidenen over een specifiek onderwerp. Uiteraard waren de apostelen niet suggereren aan de heidense gelovigen dat alle morele en ethische richtsnoeren werden samengevat in deze vier! Nee, een groot probleem—een essentieel een, wordt beschreven door deze vier, die de apostelen wisten was een "make" kwestie. Ik zou willen voorstellen dat de vier dingen verboden een gemeenschappelijkheid in afgodendienst in de heidense tempels zoeken.

Vanuit het oogpunt van Joodse gekenmerkt niets de heidenen meer dan afgoderij. En niets was meer weerzinwekkend. De kwestie werd verzorgd met de proselyte, voor bij de indiening aan het rabbijnse ritueel van de besnijdenis, de Gentile in wezen liet zijn familie en sociale relaties en werd lid van de Joodse Gemeenschap. Dientengevolge afstand hij nam van de heidense Gemeenschap en de afgoderij die het gepromoot. Wat meer is, bij het nemen van de volledige last van de rabbijnse wetgevingen, was de proselyte voor altijd gescheiden van zijn eigen cultuur door de vele hekken van de rabbijnen. Inderdaad, was er geen "shortlist" voor de proselyte.

Maar als de andere volken mochten in de congregatie en de Gemeenschap zonder de eis van steeds een proselyte, hoe was de Gemeenschap ervan uitgaan dat ze een definitieve breuk met afgoderij hadden gemaakt? Zonder de vele verbodsbepalingen met betrekking tot aanraken, hanteren, eten, enz., hoe kan men bepaalde de heidenen, die wonen binnen de heidense cultuur, waren niet deelnemen aan de afgoderij van hun opvoeding?

Hier is waar de Raad Jeruzalem zag de behoefte aan Gentiles te leggen aan sommige van de door de mens veroorzaakte wetten. De Joodse Gemeenschap moest worden aangetoond dat de andere volken niet langer idolators waren, en dat zij voor eeuwig hadden de rug toegekeerd op dit kapitaal

misdaad. De apostelen vereist om dergelijke garanties, de heidense gelovigen te nemen op de "juk" en "last" van door de mens veroorzaakte wetten op het gebied van afgoderij. De mondelinge Tora bevatte "hekken" om te beschermen tegen afgoderij — omheiningen niet gevonden in de Schrift. Nog in het rijk van idoolverering deze hekken werden beschouwd als essentieel voor het handhaven van een duidelijke scheiding van de afgoderij dat de warp en woof van Griekse en Romeinse cultuur was.

De vier bepalingen staan twee keer in Handelingen 15, die lijkt te zijn een soort "ruwe voorontwerp", en een tweede dat is de "definitieve uitgave" en zich inzet om te schrijven voor de distributie aan de gemeenten.

[Handelingen 15:20](#)

1. zich onthouden van dingen besmet door afgoden en
2. van ontucht en
3. van wat is gewurgd en
4. uit bloed

[Handelingen 15:29](#)

1. dat u onthouden van dingen geofferd aan afgoden
2. uit bloed en
3. vanaf dingen gewurgd en
4. van ontucht

Er zijn enkele duidelijke verschillen: ontucht en bloed in de volgorde van de lijsten zijn ontstoken, en de kwestie van afgoderij is geïdentificeerd, eerst als dingen "besmet" (τῶν ἀλισθημάτων τῶν εἰδώλων), maar ten tweede als voedsel "geofferd" aan afgoden (εἰδωλοθύτων). Maar er is ook een verschil dat niet gezien in de Engelse vertaling. In de eerste lijst bevat elk van de vier verboden het artikel "de" — "the things besmet door idolen, *de* ontucht, *het* (dingen) gewurgd en *het* bloed." In de tweede lijst het artikel ("het") vóór elk item ontbreekt. Aangezien de tweede lijst laat de artikelen ("de"), het bestaat uit slechts vier woorden met elkaar verbonden door het woord "en". Als we verwachten zouden, voldoet de herhaling van het besluit van de Raad in [handelingen 21:25](#) woord voor woord aan de schriftelijke editie van het edict. ^[29]

Wat kunnen we sprokkelen door deze vergelijkingen? Ten eerste lijkt het heel goed mogelijk dat de eerste lijst in Handelingen 15 meer spontaan en minder formele is — een soort "concept" of mededeling aan de gang. Met de mogelijkheid om te "hear" hoe de definitieve edict kwam geeft ons meer inzicht in de interpretatie van het Apostolic besluit. In feite, de overgang van "things besmet door idolen" aan "voedsel aangeboden aan afgoden" helpt ons zien dat de instelling van de apostelen in gedachten had was de heidense tempel.

In de uitdrukking "things besmet door idols", verwijst het Griekse woord voor "besmet" naar "vervuilingen ten gevolge van contacten met afgodendienst." ^[30] aldus, de latere "dingen geofferd aan afgoden" in het definitieve ontwerp toont ons dat deelname binnen de heidense tempels de dichtbij kwestie is.

Deelname door heidenen feesten verbonden met de heidense tempels was vaak meer culturele dan religieus, hoewel vanuit een Joodse oogpunt was het zeker nog afgoderij. Dat Shaul moest waarschuwen de Korintiërs niet deel te nemen in de "tabel (altaar) van demonen" en de "tabel (altaar) van de heer" ^[31] blijkt dat sommige heidenen uiteraard beide deden.

Ten tweede, het gebruik van de artikelen ("het") voor elk item in de oorspronkelijke aanbieding suggereert dat ze bekende entiteiten vertegenwoordigd. Elk van de vier moet dingen die zowel de Joodse Gemeenschap evenals de andere volken zich bewust van waren, en die kunnen worden geïdentificeerd door enkele voorwaarden zijn.

Ten derde, het feit dat de definitieve lijst uit slechts vier woorden bestaat (samen met "en") toont aan dat uiteindelijk de apostelen het edict te beknopt geformuleerd en daarom gemakkelijk herinnerd een d ten uitvoer gelegd. Dat ze succesvol in dit waren kunnen worden gezien door het feit dat de herhaling van het edict in een latere instelling (handelingen 21) komt overeen met de definitieve ontwerpagenda word-for-word.

Maar wat kan worden gezegd over de schakelen van de volgorde van ontucht en bloed in de lijsten? De beste verklaring is dat de apostelen oorspronkelijk de twee meest voor de hand liggende aspecten van afgoderij vermeld: "things besmet door idolen" en "ontucht." (Dit is precies hoe John kenmerkt afgoderij).^[32] vervolgens hieraan werden toegevoegd de meer specifieke categorieën, "bloed" en "things gewurgd." In het definitieve ontwerp werd de twee items die voornamelijk de idoolverering van de heidense tempels (eten ter ere van de god en de daden van ontucht) echter de "pictogrammen" tot het omhullen van de volledige lijst met de sub-categorieën (bloed en dingen gewurgd) in het midden.

Als dit het geval is, dan de vier items aan de heidenen gegeven zijn voorzien van een uniforme hele identificerende afgodendienst in heidense tempels, en als zodanig onthullen de Apostels vraag dat gelovige heidenen aparte zelf van elk contact met de tempels die zou kunnen worden opgevat door de Joodse Gemeenschap als deelname aan afgoderij. Vragen de heidenen om te scheiden zelf uit zelfs de culturele aspecten van de heidense tempels, waren de apostelen waarvoor de heidenen afgoderij vanuit de Joodse perspectief zien, en zelfs om te voldoen aan enkele van de aanvullende wetten geformuleerd door het Sanhedrin ertegen. Zoals Wirtherington schrijft,

Ze moeten niet Joden in de Diaspora de kans geven te klagen dat Gentile christenen waren nog steeds het beoefenen van afgoderij en immoraliteit door heidense feesten naar zelfs na het begin van Christus volgen.^[33]

Dus, in plaats van vier afzonderlijke categorieën van verboden praktijken notering voor Gentiles, de vier vereisten beschrijven een enkele categorie — de heidense tempels en hun rituelen. En al natuurlijk afgoderij buiten het toepassingsgebied van het leven van een gelovige geacht zou, wat de apostelen belt voor overeenstemming met de extra rabbijnse *halakah*, die betrekking op afgoderij hadden was — de "hekken" niet gevonden in de Schrift maar noodzakelijk in dit rijk voor opname in de Joodse Gemeenschap.

Als de Misjna ons een beeld van het 1e eeuw rabbijnse gezichtspunt geeft, kunnen dan we zien dat hekken waren gebouwd om te kunnen garanderen een duidelijke scheiding tussen de synagogual Gemeenschap en de afgoderij van de hellenistische cultuur waarin het bestonden.^[34] de apostelen waren bereid om het leggen van deze "last" de gelovige andere volken om te bewaren van alle beschuldigingen van afgoderij, iets dat zou kunnen hebben nooit getolereerd in de bredere Joodse Gemeenschap.

Maar wanneer we van de heidense tempels en hun rituelen spreken, we mogen niet vergeten dat in grote mate deze werden gezien als culturele en sociale instellingen en niet alleen als religieuze ones. Bijvoorbeeld, de lokale heidense tempel vaak diende als de bank voor zowel individuen als de staat, en waren de locaties voor allerlei politieke kwesties.^[35] heidenen die had zijn geboren en getogen in de afgodische cultuur van Griekenland en Rome had een grote vele aspecten van het gezin en de Gemeenschap gebonden samen met de lokale tempels. Kon de gelovige Gentile blijven om deel te nemen aan deze tempels en zelfs deelnemen aan politieke familie en communautaire gebeurtenissen zonder daadwerkelijk deel te nemen in afgoderij? Kon ze eten er zonder hun trouw aan de god of godin, aan wie de maaltijd was opgedragen?

Uit cultureel oogpunt waren er ongetwijfeld geloven heidenen die dachten ze konden dat,^[36]temeer maaltijden werden gegeten op de binnenplaats en niet in de tempel zelf. Aangezien het idool was gehuisvest in de tempel, kon deelname aan de evenementen van de binnenplaats zijn bekeken als gescheiden van idoolverering en daarom toelaatbaar. Maar hoe "dicht" kon één krijgt in iemands deelname zonder daadwerkelijk worden betrokken bij afgoderij? Hier was een vraag die de Joodse Gemeenschap moet hebben betrokken, zoals zij steeds meer niet-Joden in verwelkomd.

En het was deze kwestie dat Shaul adressen wanneer hij maakt duidelijk dat men niet aan de tafel van demonen en de tafel van de heer eten. ^[37]in het maken van dit commentaar Shaul gewoon voert van de Raad van de Jeruzalem edict. Het was niet alsof heidenen kon ontsnappen aan contact met idool aanbidders en zelfs met heidense tempels. Maar hoe kunnen ze blijven wonen in de heidense maatschappij terwijl op hetzelfde moment demonstreren voor de Joodse Gemeenschap dat zij niet aan de afgoderij van hun cultuur deelnemen werden?

Dat veel van de algemene, dagelijkse activiteiten binnen de Romeinse en Griekse samenleving de lokale tempel betrokken betekende dat de heidense gelovigen zich te verplichten tot extra voorzorgsmaatregelen nodig om te verzekeren hun Joodse broers dat zij alle aspecten van afgoderij had verlaten. De vier verboden vermeld door de Raad kregen om enkel dat te doen.

De vier verboden als aspecten van de heidense tempel

(1) zich onthouden van vlees aangeboden aan afgoden

De woorden "vlees aangeboden aan afgoden" Vertaal slechts één woord in het Grieks. Dit woord, εἰδωλόθυτος (*eidolothutos*) negen keer in de apostolische Schriften,^[38]wordt gebruikt en altijd is in het kader van het eten van voedsel op een heidense tempel. Dit feit wordt nog versterkt door de uitdrukking wordt gebruikt in de oorspronkelijke aanbieding in [handelingen 15:20](#). Er "things besmet door idolen" verwijst duidelijk naar de verontreiniging van voedsel gebruikt in rituelen van de heidense tempel. Ook wordt hetzelfde woord ook gebruikt in [4 Makkabeeën 5:2](#). Met behulp van dit woord waren de apostelen niet verbieden voedsel van de gemeenschappelijke markt, maar specifiek voedsel bij een maaltijd in het kader van een afgodische ceremonie.

Inderdaad, de Misjna tractaat *R. Zarah* verbiedt niet het gebruik van dingen die behoren tot de idolators, noch zelfs het invoeren van een tempel gebouw of politiedistrict die deel uitmaakt van een idool. In General categorieën, de Sages strikt verbod drie dingen (met vele uitspraken voor elk): 1) medeplichtigheid aan de idolators in hun afgoderij, 2) enig voordeel uit idolen of afgodische praktijken voortvloeiende en 3) deel te nemen op enigerlei wijze in de verering van idolen. Er is niets dat rechtstreeks verbiedt invoeren van een heidense tempel met of het eten op de binnenplaats. Maar de toepassing voor het invoeren en de wijze waarop activiteiten werden gedaan in het tempelcomplex maakte het verschil. De heidense gelovigen zou moeten zorgvuldig leren wat ze kunnen en konden niet in verband met alle aangelegenheden met betrekking tot de heidense tempel. En sinds de Joodse Gemeenschap in het algemeen verdachte heidenen voort te zetten in hun voormalige afgoderij,^[39]het was nodig voor de apostelen om duidelijke uitspraken te doen over de kwestie en te ontkennen alle vermoedens.

Dus kunnen niet-Joodse gelovigen niet eten van een maaltijd in verband met de heidense tempels als op enigerlei wijze de gerechten was gewijd aan de god of godin. Natuurlijk waren er maaltijden en activiteiten in de tempel precinct die had niets te maken met de idol gehuisvest in. Vermoedelijk dit mochten.

(2) (onthouden) bloed

Dit refereert niet aan het eten van vlees met bloed (dat is overgenomen in het volgende verbod), maar aan de inname van het bloed zelf, iets niet ongewoon in idool rituelen. Wel of niet de gemeenschappelijke persoon dronk het bloed van het offer slachtoffer is niet zeker, maar er is bewijs dat de priesters deed. ^[40] uit een joods perspectief, deelnemen aan een ritueel waarin de representatieve priester het bloed van het offer drinkt is om deel te nemen in dezelfde gruwelijke handeling. Natuurlijk, de Thora zelf verbiedt het eten van bloed, ^[41] maar de apostelen vereist de heidenen om afstand te nemen van een ritueel waarin bloed werd ingenomen en/of ten onrechte gebruikt. Zulk een ding was gewoon te afschuwelijk voor de Joodse Gemeenschap.

(3) (onthouden) dingen gewurgd

Goed dat de offers in heidense tempels werden meestal gedood door het snijden van de keel getuigt. Maar wurging is ook bekend te zijn gebruikt. ^[42] deze onmenselijke doden van dieren was in strijd met de geest van de Thora. Maar terwijl de Thora bloed eten verboden, er is niets in de schriftelijke geschriften beschrijven precies hoe een dier moest worden geslacht. De wijzen voelde dus de noodzaak om dergelijke uitspraken om volledig in overeenstemming zijn met de Torah geboden tegen inname bloed. Vlees van dieren die gewurgd had geweest was daarom verboden wegens de hoge waarschijnlijkheid dat het vlees was doordrenkt met bloed.

Niet-Joodse gelovigen moesten hebben geen deelname enkel in de wrede wurging van dieren, noch in de rituelen die dergelijke praktijken opgenomen. Evenmin waren ze aan het eten van vlees van dieren die werden gewurgd. Als zodanig was het vlees te koop bij de plaatselijke heidense tempel out of bounds voor de niet-Joodse gelovige. De kans dat het vlees had zijn gewurgd waren te hoog. De apostelen nodig dus de andere volken te onderwerpen aan strengere uitspraken van de wijzen als het ging om vlees- en de regels van het koosjer slachten die zij had ontwikkeld. ^[43] dit was ongetwijfeld een last, aangezien vlees van lokale tempels zou toegankelijker en misschien minder duur. Maar ook buiten de kwestie van inname van bloed, het product van heidense idool rituelen die dit vlees niet mocht.

Sommigen beweren dat het latere onderwijs van Shaulus in 1Korintiërs 8-10 lijkt te kantelen van het besluit van de Raad op vlees aangeboden aan afgoden. Er Shaul betoogt dat een "idool is niets" ^[44] en zijn volgende woorden betekenen dat aangeboden aan het vlees is toegestaan zolang niemand is beledigd door het zijn genomen. Maar in de grotere context is het duidelijk dat Shaul besluit van de Raad onderhoudt door de nadruk op de noodzaak van gelovigen niet deel te nemen in de maaltijden geserveerd op heidense tempels.

... maar ik zeggen dat de dingen die de andere volken offeren, zij demonen, en niet aan God offeren; en ik wil niet dat u tot gedeelde resources in demonen. ^[45]

Zijn vermaning te "vluchten afgoderij" ^[46] is zeker te worden opgevat als een waarschuwing niet deel te nemen aan de heidense tempel rituelen. Maar zijn bereidheid om vlees te worden gegeten zonder vraagtekens bij waar het vandaan ^[47] moet worden gezien als een poging om te stoppen met de ongecontroleerde stapelen zich op voor halakah. Voor het vlees, dat hij specifiek is is praten over dat gekocht in de markt, niet de heidense tempel. ^[48] misschien mensen voerde aan dat wat vlees in de markt eigenlijk uit de heidense tempels was. Maar Shaul is niet bereid om extra *halakah* bovendien gesanctioneerd door de Raad van Jeruzalem. Waar zou het eindigen? Hoe kan men zeker of het vlees uit de heidense tempel was, of niet? Om een uitspraak te doen over dit zou leiden in slechts één richting: afscheiding van de niet-Joden graag wat de Joodse Gemeenschap had ervaren.

Hij verzoekt daarom te doen zijn lezers de om vlees te eten zonder het verhoor, zolang hun geweten het toelaat. Uiteindelijk kunnen we slechts concluderen dat Shaulus vlees bekend verbiedt te zijn

geweest van de heidense tempel maar vlees van de markt kunt (zelfs als haar oorsprong is niet bekend). Hij blijft duidelijk de Raad verbodsbepaling inzake eventuele deelname aan de bijgelovige rituelen.

(4) (onthouden) ontucht

Het woord vertaald "hoererij" is *porneia* (*porneia*), de wortel van onze Engelse woord "pornografie." Terwijl sommigen hebben gesuggereerd dat *porneia* hier beschrijft verboden huwelijken (dat wil zeggen, te dicht bij de bloedlijn),^[49] het feit is dat in Leviticus 18 waar verboden vakbonden worden besproken, de Septuagint nooit het woord *porneia* gebruikt. Verleend, *porneia* wordt gebruikt in [1Korintiërs 5:1](#) om te beschrijven van incest, maar dat is nauwelijks wat de apostelen gaat hier.

Het woord *porneia*, echter, is geassocieerd met de heidense tempels waar tempel prostituees voorkwamen. ^[50] zo berucht was tempel prostitutie in Korinthe die het bedacht zin "spelen de Korinthische" wilde deelnemen aan seksuele promiscuïteit. ^[51]

Het kunnen nauwelijks het geval, echter, dat de apostelen waren spreken van seksuele omgang met tempel prostituees wanneer ze verboden "ontucht." Dit zou worden beschouwd als niet ter zake voor alle gelovigen en daarom niet hoeft te worden uitgekozen voor de heidenen in het bijzonder. Het verbod is eerder aan enig verband met de tempel rituelen die tempel prostituees, met inbegrip van elke vorm van steun of deelname aan elke dienst die tempel prostituees opgenomen, gezien of ongezien gebruikt.

Op het einde, de vier verbodsbepalingen elk hechten aan een aspect van de heidense tempel, en vereisen de gelovige Gentile om te voldoen aan de huidige halakah van de Joodse Gemeenschap ten aanzien van alle aangelegenheden van afgoderij. Terwijl het was zowel onpraktisch en zelfs onmogelijk te verbieden de Gentile gelovige enig contact helemaal met de lokale tempel (want het was de bank en de plaats waar bepaalde rechtshandelingen plaatsgevonden heeft), verplicht de verbodsbepalingen gegeven aan de heidense gelovigen hen te onderwerpen aan Joodse halakah als een manier van demonstreren van een volledige breuk met hun voormalige afgodische leven. Terwijl ze gelegenheid in de tempel-terrein zou kunnen hebben, moesten ze bewijzen door hun uitsluiting van alle afgodische verering en ceremonies. Er was geen twijfel over bestaan dat zij hadden verlaten de goden van hun vaders en wendde zich tot de ene God van Israël.

Hun volledige scheiding van de werkelijke afgoderij van de heidense tempel wordt benadrukt in de laatste zin van het edict:

Als je jezelf vrij van zulke dingen, zal u goed doen. ^[52]

De term vertaald "keep gratis" is *διατηρέω* (*diatereo*), alleen hier vinden en in [Luce 2:51](#) (beschrijven hoe Mary gekoesterd dat wil zeggen, het bericht in haar hart hield). Maar in [Sirach 1:26](#) *diatereobeschrijft* "het onderhouden van de geboden." Het woord zelf wellicht een nadrukkelijke zin^[53] en het voornemen van de apostelen dat de *halakah* aan de heidenen gegeven moest worden gehouden in detail kan duiden. Inderdaad, de rabbijnse sancties met betrekking tot afgoderij ging veel verder dan eenvoudige verbodsbepalingen tegen aan afgoden buigen. Veel moeite werden meegenomen naar afstand zichzelf van elk aspect van de afgodische vervuiling terwijl op hetzelfde moment leven binnen de hellenistische cultuur.

De apostelen wisten dat als de heidense gelovigen bereid waren te accepteren van de strikte rabbijnse halakah over alle aangelegenheden van afgoderij en met name over de heidense tempels, hun aanvaarding binnen de Gemeenschap van de Thora zou veel groter. Hoewel dit een "last" zijn

zou en ten minste een deel van het "juk" van de mondelinge Thora gelegd op hen, was het essentieel voor de opneming ervan in de Thora-Gemeenschap waar zij kunnen leren van de Schriften en groeien in geloof. Hun bereidheid te onderwerpen aan deze extra uitspraken gaf de Joodse Gemeenschap het benodigde vertrouwen om hen te ontvangen als degenen die had volledig verlaten afgoderij en wendde zich tot de ene God van Israël.

Samenvatting

De Raad van Jeruzalem in Handelingen 15 had te maken met een specifiek onderwerp: was het nodig voor de heidenen geworden bekeerlingen en dus nemen over het volledige gewicht van de door de mens veroorzaakte wetten van de wijzen om geaccepteerd te worden binnen de Joodse Gemeenschap? De Raad uitte een uniforme "nee" op deze vraag. Met behulp van "besnijdenis" als de benaming van een korte-hand voor "het ritueel van steeds een proselyte", de Raad vastbesloten dat de andere volken zouden niet moeten besneden worden (dat wil zeggen, worden bekeerlingen) om te worden ontvangen in de Thora-Gemeenschap.

Er was echter de noodzaak om zich te verzekeren van de Joodse Gemeenschap dat die heidenen die Jeshua als Messias had bekende werkelijk elke vorm van afgoderij had verlaten. Aangezien de Griekse en Romeinse culturen waren gecentreerd rond afgodendienst met lokale heidense tempels, was het belangrijk dat de Joodse Gemeenschap kunnen ontvangen van de heidense gelovigen zonder enige verdenking van resterende afgoderij.

De apostelen nodig dus de andere volken te aanvaarden de buitenbijbelse, door de mens veroorzaakte wetten met betrekking tot afgoderij. Dit waren: 1) ze moeten niet deelnemen aan een maaltijd die zelfs op afstand met afgodendienst verbonden werd, 2) zij niet deelnemen aan een bijeenkomst of ceremonie die het misbruik van bloed als offer element 3) ze moeten zich niet in een ritueel of ceremonie die de wurging van dieren en ze moeten voorzichtig zijn niet te eten van vlees van dieren die gedood door wurging (iets niet ongewoon in de heidense rituelen van offer) en 4) zij moeten afstand te nemen van elk contact met of ondersteuning van de tempel-prostituees en de ontucht die ze vertegenwoordigd in het heidense tempel-terrein.

Terwijl de geschreven Tora zeker verering van idolen verboden, had de Sages opgezet een flink aantal "heksen" afstand de mensen van elk contact met afgoderij. Deze "heksen" buitenbijbelse waren, maar de apostelen als ze essentieel aan te tonen van de duidelijke breuk dat de heidense gelovigen had gemaakt met afgoderij beschouwd. Maar aangezien zij door de mens veroorzaakte en niet rechtstreeks uit de Schrift, ze maakten deel uit van het "juk" van mondelinge Tora, de "lasten" die de Sages had gelegd op de schriftelijke Schriften. Terwijl de apostelen waren niet bereid om de heidenen onder het volledige gewicht van de tradities (iets wat niet eens het Joodse volk hadden kunnen dragen), zag ze het noodzakelijk de heidenen te houden deze rabbijnse *halakah*. Alleen een dergelijke eis zou volledig voldaan de Joodse Gemeenschap dat de heidense gelovigen een radicale breuk van hun voormalige afgodendienst had gemaakt.

Verwijzingen

[1] [handelingen 15:1-2](#).

[2] m. *Sanhedrin* 10:1.

[3] τῷ ἔθει τῷ Μωϋσέως, "volgens de gewoonte van Mozes" alleen hier wordt aangetroffen in de apostolische geschriften maar is parallel door vergelijkbare zinnen in [6:14 van handelingen](#) ("douane

die Mozes aan ons doorgegeven") en [21:21](#) ("te verzaken van Mozes, vertellend hen niet reinigen van hun kinderen noch volgens de douane wandelen"). De uitdrukking "douane ... onder de Joden" wordt gevonden in [handelingen 26:3](#) en "de douane van onze voorvaders" in [daden 28:3](#). Elders in handelingen wordt het woord "aangepaste" (ἔθος) gebruikt ter aanduiding van cultureel afhankelijke douane (Romeinse douane, [handelingen 16:21](#); [25:16](#)) evenals persoonlijke gewoonten (van Shaul, [handelingen 17:2](#)).

[4] vgl. ook [Exodus 12:49](#) en [nummers 15:29](#).

[5] [handelingen 15:10-11](#).

[6] [handelingen 2:38-39](#).

[7] [Romeinen 10:4](#) waar "end" (τέλος) moet worden gezien als "doel." Zie [2Korintiërs 3:1-4:6](#).

[8] Zie ook de parallelle teksten naar [Genesis 12:3:18](#): 18; 22:18; 26:4; 27:29; 28:14.

[9] cf. [Romeinen 10:6-8](#) waar [Deuteronomium 30:12ff](#) wordt geciteerd, en waar Shaul beschouwt deze passage van de Thora als "het woord van het geloof die we zijn prediking." In feite, voor Shaul [Genesis 15:6](#), "En Abraham geloofde God en het is hem gerekend voor gerechtigheid" bleek boven elke twijfel verheven dat de boodschap van redding door genade door geloof de boodschap die Abraham geloofde was (cf. [Romeinen 4:3](#)). Shaul vindt de Abrahamitische belofte aan het evangelie ([Galaten 3:8](#)), hetzelfde evangelie hij preekte.

[10] [handelingen 15:28](#).

[11] [James 1:25](#).

[12] [James 1:25](#); [2:12](#).

[13] [James 2:8](#).

[14] mid. Rab. *Genesis* lxvii:7; XCVIII:12; xcix:10; Mid. Rab. *Exodus* -xv:11, 13; Mid. Rab. *Aantallen* xiii:15, 16; XVIII: 21; XIX:26; Mid. Rab. *Klaagliederen* iii:9; v: 5.

[15] mid. Rab. *Exodus* -xxx:5.

[16] mid. Rab. *Getallen* x: 4; Mid. Rab. *Klaagliederen* l:43

[17] *Sifra* 57b; 99d; m.*B'recho*t 2:2.

[18] overwegen *Avot* 3:11 (het is genummerde 3:15 in R. Travers Herford, *Pirke Aboth: de ethiek van de Talmoed: uitspraken van de vaders* [Schoken, 196]) en Shlomo P. Toperoff, *Avot: A uitgebreide commentaar over de ethiek van de vaders* [Aronson, 1997] terwijl in Charles Taylor, *gezegden van de vaders* [KTAV, 1969] is het genummerde 3:17), "R. Eleazar de Modiite zei: hij die heilige dingen profanes en veracht de festivals en zijn collega in het openbaar, schaamrood en maakt nietig het verbond van Abraham, onze vader, en geeft interpretaties van de Thora, die zijn niet volgens Halachah, ook al bezit hij Thora en goede daden heeft hij geen deel in de toekomstige wereld." De uitdrukking "niet volgens halachah" ontbreekt in sommige manuscripten maar lijkt noodzakelijk om het voltooiën van de zin, omdat het opgeven van de interpretaties van de Thora, iets wat elke Sage deed, kon niet in overweging genomen verkeerde. Wat deze zin zou impliceren is dat er een tijd waar een groeiende factie binnen het jodendom vertolkte halachah in tegenstelling tot de uitspraken van het Sanhedrin en deze werden beschouwd als zulk een dreiging dat ze werden gekenmerkt als ketterse kwam. Parallelle teksten om dit te zeggen zijn: *Sifre* op [nummers 15:31](#) (2:169-70 in Neusner de vertaling), b.*Sanhedrin* 99a-b, *Avot volgens Rabbi Nathan*, ch. 26).

[19] m. *Berachot* 2:2.

[20] b. *Shevuot* 13a.

[21] [Matthew 5:17-21](#) .

[22] voor een meer diepgaande studie over de oorsprong en het doel van de Noachidische wetten, zie mijn papier, "doen de zeven, ga naar de hemel? Een onderzoek naar de oorsprong van de Noachidische wetten", uitgebracht tijdens de jaarlijkse vergadering van 2006 van de Evangelische Theologische Society, en beschikbaar op www.torahresource.com.

[23] Brad H. Young, *Shaul de Joodse theoloog* (Hendrickson, 1997), 38f.; Marvin Wilson, *onze vader Abraham* (Eerdmans, 1989), 49; W. D. Davies, *Shaul en het rabbijnse jodendom*, 3de editie (SPCK, 1970), 118; Mark Nanos, *het mysterie van de Romeinen* (Fortress, 1996), 169-70; Alan Segal, *Shaul de bekeerling* (Yale, 1990), 194ff.

[24] b. *Sanhedrin* 56a-60a; b. *Avoda Zara* 64b, cf. t.R. *Zara* 8.4.

[25] m. *Sanhedrin* 10:1.

[26] Jubeljaren 7:20ff inventariseert de zonden die de vloed en de vernietiging van de wereld veroorzaakt.

[27] Zie [Matteüs 23:15](#) .

[28] [handelingen 15:11](#) .

[29] de tekstuele varianten in elk van deze teksten ([handelingen 15:20](#), [29: 21](#): 25) is heel betrokken. De meerderheid van geleerden ontvangen de lezingen die 1) dingen geofferd aan afgoden, 2) bloed, 3) dingen gewurgd en 4) ontucht opleveren. Een tekst (P45) heeft slechts twee: 1) dingen aan afgoden geofferd, en 2) dingen gewurgd. Nog andere teksten (D en diverse westerse teksten) hebben vier, maar "things gewurgd" weglaten en de negatieve gouden regel toevoegen, "Doe niet tot anderen...." die eerst aan Hillel (b. *Shabbat* 31a; cf. *Avot de R. Natanii*.26 toegeschreven is; cp. *Didache* i.2). De positieve vorm wordt ook gevonden in joodse literatuur, *Misjnee Thora* ii:Hilekot Abel xiv. I). het lijkt duidelijk dat de reden D en de westerse teksten hebben de lijst ze doen is het verwijderen van een gevoel van rituele eisen. Door het verwijderen van "things gewurgd" kan het onthouden van "bloed" worden geïnterpreteerd als "moord." "Afgoderij, moord en hoererij" zijn dus alle morele, niet rituele kwesties. Aan de andere kant, is de korte lijst van P45 niet gemakkelijk uitgelegd, tenzij er gewoon een kopiist fout was.

[30] F. F. Bruce, *de handelingen van de apostelen* (Eerdmans, 1952), 299f; Ben Witherington III, *de handelingen van de apostelen* (Eerdmans, 1998), 462. Vooral belangrijk bij het identificeren van dit woord (dat gebeurt alleen hier in de apostolische geschriften) als een verwijzing naar voedsel gegeten in de afgodische verering is de Septuagint van Malachai 1:7 waar het dezelfde Griekse woord wordt gebruikt ter identificatie van vervuilde voedsel aangeboden op altaren.

[31] [1Korintiërs 10:21](#). Opmerking voetnoot #36 hieronder.

[32] [Openbaring 2:14](#), [20](#). Merk op dat [Openbaring 2:13](#) waarschijnlijk verwijst naar de heidense tempel gebouwd in Pergamum in 29 v.Chr tot Augustus.

[33] Witherington, *de handelingen van de apostelen*, 463.

[34] dit is niet te ontkennen van de hand liggende feit dat syncretisme was, naar één mate of een andere, een realiteit in veel Joodse gemeenschappen van de 1ste eeuw, met inbegrip van synagogen

en wat er in hen. Maar de wijzen uitgesproken tegen syncretisme van afgodische praktijken, en dus de *halakah* is gevestigd in theorie zelfs als het was niet altijd gevolgd praktisch. Het lijkt duidelijk dat de dichter een krijt naar Jeruzalem, de strenger zijn de praktijken van de *halakic* van de Joodse gemeenschappen.

[35] J. R. C. Cousland, "Tempels, Grieks-Romeins" in Evans en Porter, eds., *Dictionary of New Testament achtergronden* (IVP, 2000), 1186.

[36] [1Korintiërs 8:10](#). Shaul is niet betrokken met het daadwerkelijk eten van voedsel alsof het voedsel zelf een of andere manier door een heidense incantation besmet is. Hij houdt zich bezig met de eventuele deelneming in idool ritueel, maar dit is het probleem dat hij benadrukt.

[37] [1Korintiërs 10:21](#) waar "tabel" wordt gebruikt om te verwijzen naar de "altaar", Zie [Ezechiël 41:22](#); [44:16](#).

[38] [handelingen 15:29](#); [21:25](#); [1Korintiërs 8:1, 4, 7, 10](#); [10:19](#); [Openbaring 2:14,20](#).

[39] merk op het perspectief van de joodse schrijver in [2Maccabees 6:4-5](#), "want de tempel was gevuld met losbandigheid en genoot van de heidenen, die dallied met prostituees en had geslachtsgemeenschap met vrouwen binnen het heilige terrein, en bovendien bracht in dingen voor offer die ongeschikt waren. Het altaar was bedekt met afschuwelijke offers, die werden verboden door de wetten." Deze beschrijving was ongetwijfeld wat Joden waarschijnlijk dacht dat ging in de meest heidense tempels.

[40] R. M. Ogilvie, *de Romeinen en hun goden in het tijdperk van Augustus* (New York, 1969), 49ff.

[41] [Leviticus 3:17](#); [17:12](#).

[42] Zie de magische papyri PGM XII.14-95, "Neem ook op de eerste dag zeven levende wezens en wurgen een haan, een patrijs, een winterkoning... Maak niet een brandoffer van om het even welk van deze vormen; in plaats daarvan, ze nemen hen in uw hand wurgen, terwijl ze tot uw Eros, totdat alle van de schepselen is verstikt en hun adem voert hem. Daarna plaatst de gewurgd wezens op het altaar samen met aromatische planten van elk ras." Geciteerd uit Witherington, *handelingen*, 464 n.423. Interessant is dat zelfs Philo vermeldt dat sommige dieren door middel van wurging waren offeren: Philo, *De bijzondere wetten*, iv:xiii.122.

[43] Zie tractaat *Chullin* in de Misjna.

[44] [1Korintiërs 8:1f](#).

[45] [1Korintiërs 10:20](#).

[46] [1Korintiërs 10:14](#).

[47] [1Korintiërs 10:25f](#).

[48] [1Korintiërs 10:25](#).

[49] cf. W. K. Lowther Clarke, *Nieuwe Testament problemen* (Macmillan, 1929), 59-60; F. F. Bruce, *de handelingen van de apostelen* (Eerdmans, 1951), 300.

[50] Hauch/Schultz, "porneiva" in *TDNT*, 6:581f, hoewel met betrekking tot de porneiva in Handelingen 15 de auteurs tot de conclusie dat het verwijst gekomen naar verboden huwelijken.

[51] C. S. Keener, "Overspel, echtscheiding" in Evans en Porter, eds., *Dictionary of New Testament achtergronden* (IVP, 2000), 12.

[\[52\] handelingen 15:29](#).

[\[53\]](#) een verbinding met het voorzetsel $\delta\iota\alpha$ wellicht een perfectiefmarkerende kracht, dus "volledig houden."